

IS LAP

... RÉMÜLTEN KAPASZKODOTT A KARJÁBA. (Lásd a 234. lapon.)

XLI. kötet, 15. szám. Ára negyedévre 1 ft 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. október 11-én.

-épület.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

NINDEN rendben volt, ami csak kellett. De az utolsó órában egyszerre csak eszébe jutott Bénikének egy nagy veszedelem. Még pedig akkor jutott eszébe, mikor már lefeküdtek. Mert lefeküdni most is éppen úgy kellett, mint máskor, erre az öreg dada nagyon pontosan vigyázott.

Ott feküdtek tehát már az ágyban s mikor magukra maradtak, Bénike megszólalt:

— De hátha elalszunk? Én nem állok jól magamról, hogy pontban éjjelkor fölébredjek.

Már erről Elemér sem tudott jól állani. Egészséges, mély álmuk volt mind kettejüknek; az bizony megeshetik, hogy csak reggel ébrednek föl. Akkor aztán kárba vezett minden készülődés. Ezen segíteni kell valamikép. De hogy miképen lehessen, azt nem volt könnyű kitalálni.

Bénike a könnyebbik végén fogta a dolgot.

— Én nem tudok semmit kitalálni, mondá. Gondolkozzál te és aztán, mikor ideje lesz, költés fel.

Ezzel befordult a falhoz és mihamar mélyen elaludt. Elemér azonban belátta, hogy ő nem követheti a példát, neki okvetlenül ki kell találnia valamit. Ő az öregebbik.

Gondolkozott is sokáig s végre kitalálta a módját. Gyorsan kiugrott az ágyból, felöltözött és óvatosan átsétált a harmadik szobába.

— Remélem, ott találok az ébresztő órát, ahol rendszeren állni szokott. Nem használja senki . . . elvihetem. Reggel majd megint vissza csempézem. Jó, hogy minap a nagymama megmagyarázta, miként köll vele bánni. Olyan lármát csap, hogy arra még Bénike is fölébred.

Az ébresztő órát csakugyan ott találta és nagy örömmel lopózott vele vissza. Tizenkettőre igazította az ébresztőt, aztán teljesen megnyugodva feküdt le. Most már tudta, hogy csakugyan végkép rendben van minden.

Jó sort aludtak éjjelig. Amint az óra éjjeli tizenkettőt ütött, az ébresztő óra pontosan teljesítette kötelességét ott az Elemér ágya melletti asztalkán. Olyan zörgést, csengést-bongást vitt véghez, hogy Elemér csakugyan fölriadt. Mindjárt eszébe jutott, micsoda nagy dolguk van most s kiugrott az ágyból. Bénike azonban tovább aludt, föl kellett ébresztetni. Elemér oda ment hozzá és megrázta.

— Kelj föl, Bénike! Itt a kisértetek órája, most már dologhoz kell látnunk.

Bénike eleinte nagy álmosan dűnyögött, hogy hagyja aludni; de Elemér sokkal jobb testvér volt, hogysen csupán egymaga akarta volna élvezni a nagy mulatságot, melyet szereztek.

— Kelj följ álmos táska! Vagy már nem akarod, hogy rá riaszszunk a bácsira?

De már erre teljesen fölértett Bénike. Eszébe jutott a nagyszerű terv s ő is talpra ugrott.

— Gyer
mert azt e
mondá Ele
jük a járás
Hamar a l

Előhuztá
melyre rop
kötte. Kin
és lebecsát

— Pom
— Nagy

nem tudn
magam is
erősen tart
bácsi ajtaj
amint ijede

— Csak
hogy megh

Nem, a
Öreg embe
lyen. Elem

a hosszú
folyosóra
Az ő szobá

éppen alatt
Kissé vigy
sötétben le

ismerték a
kül és sze
ajtajához.
cipőt sem

Amint l
maguk utá
ten lesve,
ről is zör
lánczot. N
ajtón kere
bácsi szobá
csodálatos

— Gyertyát nem szabad gyujtanunk, mert azt észre vehetné kívülről valaki; mondá Elemér. Nem is szükséges. Ismerjük a járást, oda találunk a sötétben is. Hamar a lánczot!

Előhúzták az ágy alá rejtett lánczot, melyre roppant hosszú, erős zsinór volt kötve. Kinyitották a kémény ajtócskáját és lebocsátották a lánczot.

— Pompásan csörög! szolt Elemér.

— Nagyon jól, bizonyítá Bénike. Ha nem tudnám, hogy mi eresztettük le, magam is megijednék tőle. Most csak jó erősen tartsd a zsinórt és menjünk le a bácsi ajtajához. Jaj, de nagyszerű lesz, amint ijedezni fog!

— Csak ne aludjék nagyon mélyen, hogy meghallja.

Nem, a bácsi nem aludt mélyen. Öreg ember rendszeren nem is alszik mélyen. Elemér és Bénike, kezökben tartva a hosszú zsinórt, óvatosan kiosontak a folyosóra és onnan a közeli lépcsőre. Az ő szobájok az emeleten volt, a bácsié éppen alattuk földszint, a lépcső mellett. Kissé vigyázni kellett ugyan, hogy a sötétben le ne bukfenyezzenek; de jól ismerték a járást, le találtak baj nélkül és szerencsésen eljutottak a bácsi ajtajához. Nem hallhatta senki, mert cipőt sem húztak.

Amint leértek, huzogatni kezdték a maguk után vont hosszú zsinórt, feszülten lesve, valjon sikerül-e ilyen messziről is zörgetni a kéménybe lebocsátott lánczot. Nagyon jól sikerült. Még az ajtón keresztül is hallották, amint a bácsi szobájának kandallója felől valami csodálatos csörgés-zörgés szolt.

— Nagyon jól van, sugta Bénike. Csak huzogassuk erősen. Bizonyosan föl-
ébred rá.

A bácsi csakugyan fölébredt. Hallhaták, amint félálomban dörmögé:

— Mi az már no? Ki zörög itt? Te botorkálsz itt, János? Mi kell?

János a bácsi öreg inasa volt, ki a szomszéd kis szobában aludt, mert mindig az ura közelében köllött lennie.

— Még nem ébredt föl egészen; azt hiszi, hogy az öreg János jár ott, sugta Elemér. Húzzuk még jobban!

Még erősebben csörgött a kéményben a láncz, csodálatosan rémes hangot adva a falon keresztül. És újra hallatszott, amint a bácsi megszólalt, még pedig most már egy csöppet sem álmosan, hanem inkább haragosan.

— Ugyan mi a mennydörgős menkö már ez? Soha ilyen furcsa lármát!

És hallották, amint kiugrik az ágyból és gyertyát gyujt.

— János! Kelj föl és jőjj ide, kutasd te is. Megfoghatalan, mi motoszkál itt a kandallóban. Soha sem tapasztaltam ilyet életemben.

Bénike majdnem hangosan fölkaczagott, de Elemér még idején befogta a száját.

— Vigyázz, ne neved hangosan! Meghallhatja . . . Nincs oly nagyon megszépelve, mint gondoltam . . . csak kutatja, mi zörög. De ezt ugyan ki nem találja.

A láncz csak csörgött-zörgött tovább s mert egy kis szél is fujt, ez még csodálatosabbá tette a rejtelmes hangot. A két fiu roppantul mulatott, mikor hallotta, hogy oda bent az öreg bácsi hegyan

tanakodik az öreg szolgájával. Az öreg János csak ümmögött.

— Furesa, nagyon furesa . . . az már bizonyos . . .

— Annyit magam is tudok. De micsoda? Ha valami ijedős babonás ember volnék és nem katonaviselt ember, szinte elhinném, hogy valami elátkozott lélek kísért ott a kéményben.

— Na, már azt még én sem hiszem, felelt a vén szolga. Az csak együgyű babona. De hogy micsoda hát ez a zörgés, biz én nem tudom.

— Már pedig azt ki kell fürkész-nünk.

— Ha nem volna olyan késő éjszaka, gondolnék valamit. Hallottam, hogy az a két kis garázda urfi sok pajkos csinyt szokott elkövetni.

— No, azt tapasztaltam a teával. De hát ez hogy eredhetne tőlök?

— Nem tudom, de nekem nagy a gyanum, hogy az ő kezök van benne.

— Erről könnyen meggyőződhetünk. Fogd a gyertyát, megyünk a fiúk szobájába, mindjárt meglátjuk, ott vannak-e és alusznak-e? Ohó, mi volt ez?

Valami különös volt. A zörgés hirtelen elhallgatott a kéményben, de helyette az ajtó előtt hallatszott valami zaj, mintha gyorsan futó lépésektől eredne. Aztán hirtelen sikoltás hangzott a csöndes éjben.

— Itt jár valaki! szolt a bácsi. Gyorsan nézzünk utána.

Nem is kellett nagyon sietni, utól érhatték a csinytevőket. Mert amint Elemér és Bénike az ajtónál fülelve, meghallották, hogy a bácsi éppenséggel

nem akar megijedni, hanem annak az unalmas vén Jánosnak a szavára hallgat és azt akarja megnézni, valjon ők ketten ott alusznak-e az ágyukban, persze rögtön futásnak eredtek, hogy mentül gyorsabban belopózzanak az ágyba. Csakhogy ez a futás nem volt olyan könnyű. Lassan tapogatózva sötétben is megtalálták volna az utat föl a lépcsőn; de mikor megszeppenve hanyatt-homlok futottak, természetesen az lett belőle, hogy amint a lépcsőhöz értek, mindjárt megbotlottak és Elemér hatalmasan oda vágta a fejét. És akárhogy nem akarta, ijedtében fölsikoltott.

A következő pillanatban már gyertya fénye világította meg a lépcsőházat és Elemér éppen föltápáskodott és újra menekülni próbált, mikor a bácsi megszólalt:

— Ne oly sietvést, barátocskáim! Már látlak, hiába iparkodtok.

Hát nem is iparkodtak, hanem zavarodottan álltak meg.

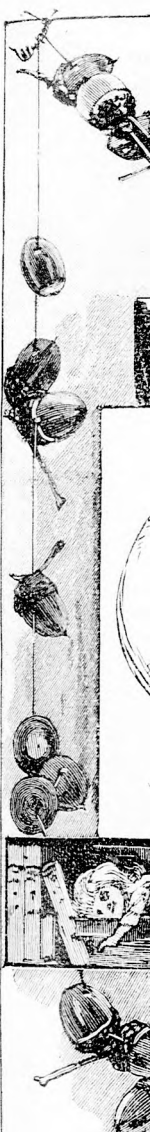
— Most aztán szeretném tudni, mi ez? kérde a bácsi. Mi dolgotok van nektek itt éjnek évadján? Miért nem vagytok az ágyatokban, he?

Kérdezni kérdezhetett volna még többet is, feleletet bizony nem kapott, mert a két fiú hamarjában nem igen tudta föltalálni magát.

— És azt is szeretném tudni, hogy ahhoz a kísérteti zörgéshez ott a kéményben nincs-e egy kis közötök? Mi?

— Oh, nem ért semmit, ha nem ijedt meg! felelt Bénike őszinte elégedetlenséggel.

(Folytatása 230. lapon.)

ŐSSZEL.

BENŐRILT már az ég alja,
Ködös párák lengenek;
Kevesebbet futkorásznak
Szabadban a gyermekek.

Közel egymáshoz szorulva
Ülnek egy szék öbliben:
Ront Pali átkarolja,
Szint' ott ül az öbliben

Hajlong még az őszi rózsá,
De a színét hagyja már —
Lombos még a közel erdő,
De sárgul már a határ.

S míg a könyvet forgatgatják
S olvasnak a gyermekek,
A kiemelt könyv helyében
A bábuka szendereg.

(Folytatás a 228. laphoz.)

Erre aztán a bácsi, akarta nem akarta, nagyot nevetett. Így már persze annyit mindjárt tudott, hogy csakugyan a két fiu követte el a csinyt.

— Ejnye, ti semmiházi kis ficzkók! Hát ti azt hittétek, hogy ilyen magamféle vén huszárt az ilyen bolondsággal meg lehet rémiteni? No, ebben csalódtatok. De most már tudni akarom, hogy hát voltaképp mit csináltatok?

Nem lehetett kitérni, titkolózni többé. Föl kellett fődözni mindent. A bácsi elkísérte őket szobájokba, megnézte az egész kísérteties szerszámot, és hol nevetett, hol meg nagyon komoly képet csinált.

— No, most csak feküdjetek le. Majd reggel beszélünk a dologról.

Ennek a reggeli beszélgetésnek az ígérese nem éppen nagyon tetszett ugyan a két bűnösnek, de az igazat megvallva, bizony valami nagyon mégsem ijedtek meg. Látták, hogy a bácsi nevetett; már pedig aki nevet, az nem haragudhatik igen nagyon.

— Tudod, Bénike, a nagymama majd megpirongat egy kicsit, de te ne félj semmit. Én csináltam, magamra is vállalom, aztán majd szépen kiengesztelem a nagymamát.

Így biztatta Elemér Bénikét, mikor a bácsi elment, ők pedig vissza feküdtek az ágyba. De Bénike nem volt megelégedve.

— Nem is félek én... azt sem bánám, ha én kapnék ki, csak sikerült volna a tervünk! De így... nem ért semmit. Hiszen egy csöppet sem ijedt meg.

— Persze hogy nem. Ezt nem hittem volna. Ugy látszik, aki sokáig katona volt, azt nem lehet megijeszteni.

— Én is katona leszek, s én sem fogok soha megijedni! szölt Bénike elszántan.

— Ért sem szeretek megijedni... de néha mégis megesik. Mikor most elbuktam a lépcsőn, bizony megijedtem, hogy beszakad a fejem.

— Az rontotta el a dolgunkat... ha följutunk, még folytathattuk volna... és a bácsi utoljára talán mégis megijedt volna.

— Mindegy no... legalább jó tréfa volt.

— Az is igaz. Hát nem bánom, így is jó volt.

Ezzel Bénike teljesen bele nyugodott a dologba és mint akinek egészen rendén van a szénája, befordult a falhoz és elaludt. Elemér követte a jó példát és oly jól elaludtak, hogy másnap reggel ugyancsak magasán járt már a nap, mikor végre rászánták magukat a fölkelésre.

(Folytatása következik.)

HAT CZICZA MEG EGY EGÉR.

(Képekkel a 232. és 233. lapokon.)

HAT hevert a földön egy hosszukás karmantyu-féle jószág, s a kis egér kíváncsian közeledett feléje.

— Meg kell vizsgálnom, mi van benne. Hátha valami jó harapni valóra találok.

Arra ugyan nem talált, de igenis talált nagy veszedelemre. Mert nem vette észre, hogy legrettentőbb ellenségei, a cziczák észre vették, amint a karmantyuuba bele bujt.

— No egér koma, te már az enyém vagy, szölt az egyik.

— Ohó! Én is láttam! Osztozunk rajta.

— Majd meg is esik.

Ezzel o... hez. Ez... mert a tu... az egérke... másik czic...

— Jaj, az egérke... nak, nincs...

— No, egyik czic... órad, meg...

— Ne czicza. Id... megfojtan...

Az egér... nagy kedv... karmantyu... ehetne me... sen pöfög...

Meghal... siettek, a... pártjára a... karmantyu...

— Miel...

— De sem adjul...

És mi...

remegve

ség feni

a halála,

gyürközte

másnak a

dát. Egy

dás!... a

huzalkodó

gódtak. É

szétszakad

elé pottyá

Talpra

kaparints

életét tu

sabb volt

az egérly

a farka h

— Majd ha fagy. Én fogom meg és meg is eszem.

Ezzel oda ugrott a karmantyú végéhez. Ez még nem lett volna nagy baj, mert a tulsó végén kiugorhatott volna az egérke. De ahhoz a végéhez meg a másik cicza ugrott oda.

— Jaj, jaj! Végem van! sóhajtott az egérke remegve. Két felül is támadnak, nincs menekülés!

— No, jőjj elő, egér koma! szólt az egyik cicza. Hiába hallogatod, ití a végső órád, megeszlek.

— Ne amarra menj, szólt a másik cicza. Ide jőjj, én szelidebben foglak megfojtani.

Az egérkének erre sem volt valami nagy kedve, hát egyelőre ott maradt a karmantyú közepén, ahol egyik sem ehette meg. A két cicza pedig mérgesen pöfögött egymásra.

Meghallották a zajt a pajtasok s elösiettek, aztán ki az egyik, ki a másik pártjára állt. És huzakodni kezdtek a karmantyun.

— Mienk az egér! Nem adjuk!

— De bizony a miénk! Csak azért sem adjuk.

És mialatt bent a szegény egérke remegve hallotta, mily tömérdek ellenség feni reá a fogát és bizonyos már a halála, a ciczák egész erejükből neki gyürkőztek és huzalkodtak, hogy egymásnak a karmaiból kiragadják a prédát. Egyszerre csak nagy repedés-szakadás!... a karmantyú ketté vált és a huzalkodó ellenfelek mind hanyatt vágódtak. És mialatt ők hátra buktak, a szétszakadt karmantyuból oda az orruk elé pottyant ki az egérke.

Talpra ugrottak gyorsan, hogy megkaparintsák. Csakhogy az egérke, aki életét tudta veszedelemben, még gyorsabb volt ám, s szerencséjére közel volt az egérlyuk is. Egy pillanat múlva még a farka hegyét sem csíphették meg.

Boszusan néztek utána, az egérke pedig most már a maga biztos rejtekében nagyon bátor lett és gunyosan szólt ki:

— Jó étvágyat a pecsenyéhez, cicza uraimék! Csakhogy belőlem egyelőre nem esztek. Máskor pedig majd jobban vigyázzok a bundámra, mert bizony már veszve litted magamat. No de szerencsémre össze vesztetek rajtam egymás közt és így hatan sem tudtatok elfogni egy gyöngye egérkét!

A TŰZPRÓBA.

— Beszélyke, képpel a czimlapon. —

JEDEZVE, sikoltozva huzódott egy kis fiúcska a falhoz s félig sirva, félig könyörögve nézett az előtte álló izmos, erős fiura. Ez pedig dűrván rá kiáltott:

— Ne töltsd az időt hiába, ide azzal labdával!

— Nem adom! Ez az én labdám!

— Persze, hogy a tied, azt úgy is tudom. De most én akarok vele labdázni! Majd vissza kapod, ha el nem vesztetem.

— De én magam akarok labdázni és nincs jogod elvenni, én nem adom.

— No, ha nem adod, akkor elveszem. Nem fogok sokat komédiázni ilyen kis tacsksóval.

Már éppen meg is ragadta a kis fiut, mikor egy csinosan öltözött harmadik fiu érkezett oda.

— Mi a baj, Pistike? kérdé a sivalkodó kis fiutól.

— Oh... Berti azt mondja... Berti a labdámat... el akarja venni...

— Hagyd békében Pistikét, Berti.

— Mi közöd hozzá? felelt Berti dűr-

ván. Menj dolgodra és ne avatkozzál az enyémbé.

— De igen is bele avatkozom, mikor látom, hogy nagy diák létedre ezt a kis fiúcskát bántod. Ezt nem engedem.

— Persze, ha kérdezném, hogy engeded-é? Csak hogy itt nem vagy a magad udvarán. Ott parancsolhatsz, lehetsz büszke Kálmán urfi, de itt az utcán eltakarodjál előlem, mert ugy eldöngetlek, hogy két hétig megérzed.

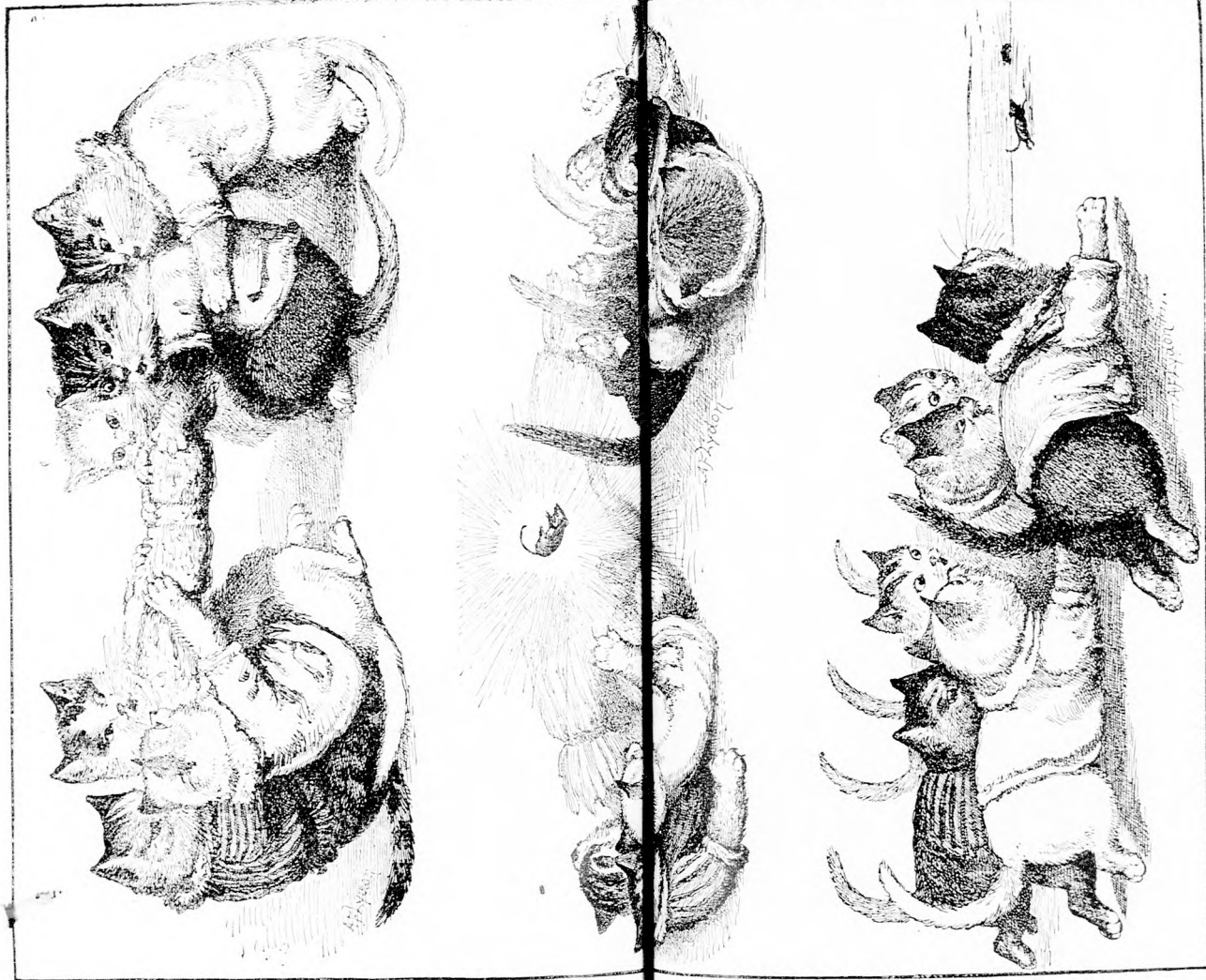
Ez alatt már többen pajtások is oda gyülekeztek és kíváncsian lesték, mi lesz a vitából? Kálmánt, aki módos szülék nyájas, barátságos fia volt, mindnyájan szerették; de sok pajtása volt Bertinek is, aki meg a legerősebb fiu volt az egész iskolában. Félt is tőle mindenki, csak éppen Kálmán nem, ki most is nyugodtan így szólt a kis Pistikének:

— Menj csak szépen haza, nem veszi el senki a labdádat.

Pistike el is iramodott, Berti pedig nagy dühösen hamarjában nem tudta, utána szaladjon-e vagy Kálmánnal végezzen. Végül mégis erre szánta rá magát. Felgyürte a kabátja ujját és fenyegetően kiáltá:

— Ugy? Hát lássuk, szabad-é velem szembe szállanod?

A fiuk serege, mely oda gyült a két pörös fél köré, feszülten leste a készülő

birkózást. Ki Bertit, ki pedig Kálmánt biztatta:

— Ne törd el, Berti!

— Ne hagyj magad, Kálmán! Ha már bele fogtál, mutasd meg, hogy nem félsz.

De Kálmán éppenséggel nem készült

Berti gunyosan nevetett.

— Ahá! Eddig volt hát a nagy bátorság! Tudtam én, hogy csak a száddal vagy vitéz. Így tesz minden gyáva ficzko. Csak hogy most nem menekülsz. Ha nem véded magadat, hát ugy verlek el.

Ki tudja, mi lett volna belőle, ha éppen ekkor arra nem sétál a tanító. De amint ezt megpillantották, mindannyian sietve futottak szét s Berti is velök. Hanem a fiuk, amint a második harmadik utcában megint össze verődtek, igazat adtak Bertinek.

— Csakugyan gyáva fiu ez a Kálmán! Persze hogy földhöz vágta volna Berti, de ha egyszer bele kötött, lett volna bátorsága helyt állni.

— Igen, ha gyáva nem volna! szólt Berti lenézően. Nem is állok vele többé szóba.

— De még mi sem! fogadkoztak mind.

Nem beszélgethettek azonban sokáig, mert a másik utcából hirtelen valami nagy zaj hallatszott, aztán kiáltások hangzottak:

— Tűz van! Tűz van!

Mind oda futottak, de alig fordultak be az utca sarkán, Berti rémülten kiáltá:

birkózásra, ha, nem kissé megvetőleg mondá:

— Nem szoktam utcán verekedni.

— Jaj Istenem! A mi házunk ég! És anyám nincs otthon, csak a kis testvéreim.

A ház előtt már sok ember állt és báméskodott. A tűz a földszinti ablakokból csapkodott ki és gyorsan harapózott el.

— Oh, kijöttek-e a testvéreim? kérde Berti nagy aggódással.

— Nem jött még ki a házból senki, szólt egyik báméskodó.

— De hisz' akkor oda vesznek! Fönt vannak az emeleten!

Ott állt Kálmán is. Amint hallotta Berti szavait, élénken kiáltá:

— Be köll valakinek menni a házba és kihozni a gyerekeket.

— No persze! szóltak többen. Majd bizony! Bemenni az égő házba. Mindjárt eljönnek a tűzoltók, azok talán bemennek.

— De addig azok a gyermekek ott bent megfulhatnak! nyugtalankodott Kálmán.

— Persze, hogy megfulnak! Oh Istenem! jajgatott Berti.

De biz ő hiába jajgatott, senkinek sem volt kedve bemenni az égő házba, Bertinek legkevésbé. Csak báméskodott, kiabált, jajgatott mindenki.

— Itt most nincs idő sok gondolkozásra, szólt Kálmán. Most talán még meg lehet őket menteni, pár percz mulva késő lesz.

Hirtelen levetette a kabátját, hogy szabadabban mozoghasson, aztán mielőtt valaki megakadályozhatta volna, berohant az égő házba. Fojtó füst lepte el a kapu-szint, látni is alig lehetett. De

Kálmán mégis oda talált a lépcsőre és hatalmas szökkenésekkel fönn termett az emeleten. Ott nem is köllött nagyon keresnie, mert egy ajtóból kétségbe esett sikoltozást hallott. Oda rontott be.

Három gyermek volt ott, halálos rémületben. Egy nagyobb leányka, egy másik, körülbelül négy éves, és egy egészen piczike.

— Mit vártok itt? kiáltott rájuk Kálmán. Gyorsan ki innen!

— De ott lent már ég a ház! jajgatott a legnagyobbik leányka.

— Ég, de most még ki lehet menekülni. Szaporán, add az ölembe azt a kicsikét, aztán gyorsan jöjjetek utánam.

Ölbe kapta a csecsemőt, kézen fogta a kisebbik leányt és megindultak. Mikor ismét a lépcsőhöz értek, bizony megijedhettek. Mert az alatt a néhány pillanat alatt is, míg Kálmán bent volt a szobában, nagyot terjedt a tűz; a lángok már a lépcső korlátját nyaldosták. A nagyobbik leányka is rémülten kapaszkodott Kálmánnak a karjába. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Végünk van!

Bizony Kálmán maga is meghökkent egy kicsit. De nyugalmat mutatott.

— Dehogy van végünk! A jó Isten megsegít. A láng még nem érte el egészen a lépcsőt, még kijuthatunk! De ha itt sokáig habozunk, biztosan elveszünk. Előre gyorsan!

És pár percz mulva a füsttől, hőségtől kábultan, de szerencsésen kint voltak mind az utcán. A báméskodó nép megéljenezte Kálmánt is dicsérgetni akarta, de ő gyorsan fölkapta a kabátját

és eltünt
gette so
jutott es
lene kös

De mi
felejtette
és egész
mint ed
véreit eg
mánt ker

— K
fizetted
elkövette

A BO
S ri
A m
»Egy
Kis
Hall
Mega

A ZS

és eltűnt. Bertinek, aki izgatottan ölegette sorra a testvéreit, csak későn jutott eszébe, hogy hiszen meg is kelene köszönni Kálmánnak, amit tett.

De mikor egyszer eszébe jutott, nem felejtette el többé. Sőt magába szállt és egészen másképp kezdett gondolkodni, mint eddig. Elvezette kimenekült testvéreit egy rokonukhoz, maga pedig Kálmánt kereste föl. Őszinte hangon mondta:

— Kedves Kálmán, te nemes módon fiztetted vissza a rosszat, amit ellened elkövettem. És hősiesen megtetted azt,

amire én gyáva voltam. Én csak gyöngébbekkel hetvenkedtem, de a te bátorságod kiállta a tűz-próbát. Bocsáss meg és fogadj barátodnak; taníts meg, hogy én is olyan igazán bátor tudjak lenni, amilyen te vagy.

Kálmán szívesen adott kezet rá s azon túl igazi jó barátságban éltek. És Berti lassanként megtanulta, hogy jó ugyan az izmos kéz, de mégis csak inkább a lélekben lakik az igazi bátorság, mely kiállja a tűzpróbát.

I N T É S.

A BOKORBAN egy tündérke megjelen,
S ringatózva mogyorófa-levelen,
A mókusnak így beszél:
»Egyre ugrándoztató
Kis mókuska, nagy bohó:
Hallod-e hé? Jön a tél!
Megérett már, potyog is már

A jóízű mogyoró.
A begyedbe ha szeded be,
Lombos farku vig evetke,
Te gondatlan kis hamis —
Legyen gondod arra is,
Ha az erdőt fedi hó,
Nem akad majd mogyoró!«

A ZSUSZIKA KIRÁLYNÉ HINTÓJA.

— Kicsi beszélyke két képpel. —

ÓL VAN no, már elég volt ...
meghiszem, hogy nagyon örül-
tök, csak le ne döntsetek
a lábamról.

Pedig biz azt majdhogy meg nem cselekedték, és csak a Pali nagy erején mult, hogy nem sikerült. A kicsike Zsuzska, az igaz, nem igen sokkal járult hozzá, mert ő Palinak csak a térdét ölegette, mivelhogy még nem ért föl ma-

gasabbra. Már Katieza bele csimpaszkodott a derekába, Samuka és Vili pedig a nyakába akaszkodtak, egyik jobbról, másik balról, ami legalább arra volt jó, hogy Pali egyik oldalra sem billenhetett föl. És mind a hányan versenyt kiáltozák:

- Jaj de gyönyörű kis kocsi!
- Jaj de jó vagy te Palika!
- Milyen ezermester vagy te Pali!
- Akár a király-kisasszony is bele ülhetne ebbe a pompás kocsi! Ez már aztán a nagyszerű meglepetés!

Az volt csakugyan, meglepetés. Pali jóval idősebb volt testvéreinél és igazán szerette őket. Egy idő óta, ha játszani hívták, ritkán ment velök, hanem bezárkózott a pajtába és ott csinált valamit. Hogy furt-faragott, azt mihamar kilesték; de hogy mit, azt semmikép sem tudták kitalálni. Ha pedig faggatták, csak annyit mondott:

— Majd meglátjátok, ha készen lesz. Remélem, tetszeni fog. Mert nektek készül.

... A KIS EB HÁTUL KIVÁNCSIAN NÉZTE. (Lásd a 238. lapon.)

Igy már persze még nagyobb türelmetlenséggel vártak. Végre egy szép napon elő került a titkos remekmű s mind a négy testvérke ámulva és boldogan kiáltott fel:

— Jaj de gyönyörű kocsi!

Bizz' én, az igazat megvallva, láttam már annál szebb kocsit is. De az is igaz, hogy nem a testvérem faragta, már pedig az nagy különbség. A kicsi test-

vérek tudták, hogy ez az ő új játékszerük egészen a Pali keze-munkája. Ki hitte volna, hogy még a kocsi-gyártáshoz is ért. Mert hogy kocsi, az már bizonyos, csak az ellenség tagadhatná. A kerekének nincs ugyan küllője, de azt nem is lehet kívánni, mikor egy-egy darab deszkából vannak kerekre faragva. Nem mondom, hogy a kerek kerekége egészen pontosan kerek volt, de nagyon

hasonlított
egyed
A kocsi-
egy ócska
de ez a
azért még
a hátsó
ennélsok
kötél, me
szó mint
a király-

— Csak
ároknak
galjátok!

— Bi

Majd tu

Pali o

testvér pe

Legelőszö

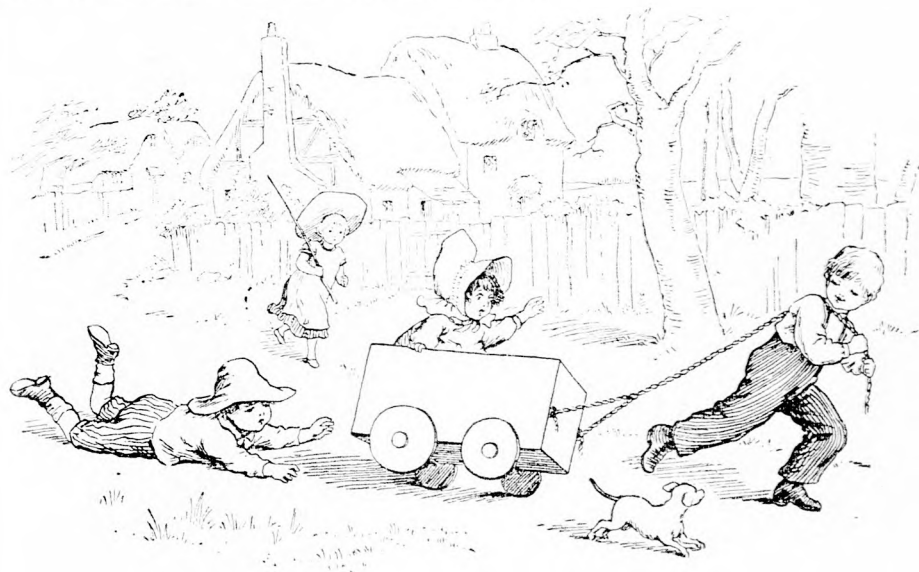
kát a ko

hasonlított hozzá; ha fordultában egyet-egyét döcczent is, azért mégis megfordult. A kocsiderék meg nagyon hasonlított egy ócska ládához, melynek nincs födele; de ez a hasonlatosság nem ártott neki, azért mégis pompás ülés volt oda készítve a hátsó részébe. Rudja nem volt, de ennél sokkal többet is ért az a jó erős kötél, mellyel húzni lehetett a kocsit. Egy szó mint száz: pompás kocsit volt, akár a királykisasszony is bele ülhetett volna.

— Csak az a baj, hogy egy kicsit szűk, szólt Katicza. Nem fér bele más, mint a mi csöpp Zsuzsikánk.

— Nem is készült másnak, mondá Pali. Mikor ti nyargalásztok, ő nem bír veletek tartani. Most hát bele ültetek együtt a kocsiba és huzzátok. Így mindig együtt lehettek.

— Azt mindjárt meg is tesszük, szólt Samuka. Azonnal tartunk próbakocsikázást.

... KIFORDULT. (Lásd a 239. lapon.)

— Csak rajta! De aztán vigyázzatok, ároknak ne menjetek, nagyon ne nyargaljatok!

— Bizd csak reánk, szólt Vilike. Majd tudjuk már mi!

Pali odább ment dolgára, a négy testvér pedig hozzá látott a mulatsághoz. Legelőször is beültették a kicsi Zsuzsikát a kocsikába. Éppen bele fért.

— Most te vagy a királyné! oktatta Katicza. Viszünk a királyi palotába!

Zsuzska ezzel nagyon meg volt elégedve és boldogan ült a kocsikában, csak azt kérdezte:

— Hol van a királyi palota?

— Amott a pap bácsi háza, az lesz a palota, szólt Samuka. Odáig egészen egyenes az ut. Én leszek a lovacska.

— Akkor én meg a huszárja leszek, aki hátul áll a hintón, szól Vili.

— Jól van, de azért told ám te is a kocsit.

— Természetesen. De hát Katicza mi lesz?

— Ő lesz a testőr. Amott van egy hosszú vessző, azt vedd föl, Katicza, az lesz az alabárd.

Ekkép mindenkinek jutott szerepe, csak Böffencsnek nem, a kis ebnek, aki hátul kíváncsian nézte a nagy készülődést. (Lásd a képet a 236. lapon.) Ámde ő is részt akart a pompás mulatságból, mert eddig is mindig együtt nyargalt kis gazdáival. Nem is várta tehát, hogy neki is osszanak szerepet, hanem amint látta, hogy a kocsikázás megindul, ő is utánok iramodott.

Zsuzska nem volt nehéz, tehát könnyen gördült a kocsi. Mivel azonban Pali azt tanácsolta, hogy ne nagyon nyargaljanak, hát Samuka csak lassu ügetésben szedegette a lábait.

— Oh, így nagyon lassan megyünk, szól hátul Vili.

Éppen ekkor érte őket utól Böffencs és nagy jó kedvében harsányan vakkantott éppen a Vili háta mögött. Vili nem tudta hamarjában, miféle kutya ront rá és ijedtében nagyot taszitott a kocsikán, úgy hogy ez hirtelen a lába közé szaladt Samukának és le is ütötte a lábáról. Samuka végig terült a földön és most meg ő nem tudta, voltaképen mi történt vele; de mert Vili az imént azt kiáltotta, hogy nagyon lassan mennek, hát persze azt kellett Samukának gondolnia, hogy Vili szándékosan taszította

meg oly hirtelen a kocsikát. És mert ezt gondolta, hát nagy mérgesen ugrott talpra.

— Én így nem játszom! Ez csunya-ság! Hogy merted így rám taszítani a kocsikát?

— Kérdezd meg Böffencstől, hogy mert úgy megriasztani?

— Szép kifogás! Mintha nem ismeréd a saját kutyánkat.

— De mikor nem láttam! Különben ha nem akarsz tovább játszani, hát csak menj Isten hírével. Majd elhuzogatjuk mi ketten Katiczával a kocsit.

— Azaz hogy te állj odább. Én vagyok elől, elhuzogatom én a kocsit magam is. Semmi szükség reád.

— Ugyan fiuk, ne civakodjatok! szolt közbe Katicza. Mióta állunk már itt! Gyönyörű játék, mikor a királyné ott ül a kocsiban és veszekesznek körülte.

— Eh, ne papolj! kiáltá Vili hevesen. Mi most a magunk dolgát végezzük.

— Nem igaz, ez nemcsak a ti dolgatok! Palika mindnyájunknak adta a kocsikát és azért ültette bele Zsuzskát, hogy szépen kocsikáztassuk. Ha nem akarjátok, akkor menjetek odább mind a ketten. Majd én magam huzom.

De már erre mind a két fiu Katicza ellen fordult.

— Te magad? Ugyan? Talán bizony el akarnál parancsolni innen? szolt gunyosan Vili.

— Abból ugyan semmi sem lesz!

— A kocsika mindnyájunké, tette hozzá Samuka.

— Jól van, hát elhivom Palikát, majd ő rendet csinál köztetek, mondá Katicza.

Erre a k
Pali előtt
becsületöket

— Jól v
jünk tovább

— Nem

A kis Z
kában ezal
gott, mert

— Gyi
szebben! pa

— Nem

fogunk men
Samuka, ho
kocsikát.

— De
akkor gyors
Samuka.

— Pali a

— Pali
hogy Zsuzs
már azért i

— Én p

— De é

Ezzel Sa
kötelet és s
kával és Z

de nem bir
már éppen

Böffencs tu

Vili azon
hogy ő is t
zelre jutott

kát, vissza
engedte. És

előre, a m
Zsuzska ij
most nem ü

dés, ki az e

Erre a két pörös testvér meghökkent. Pali előtt dehoggy akarták elveszteni a becsületeket. Inkább megbékültek.

— Jól van no! szólt Vili, hát menjünk tovább.

— Nem bánom, mondá Samuka.

A kis Zsuzska királyné ott a kocsikában ezalatt türelmetlenül izgett-mozgott, mert ő keveset értett a vitából.

— Gyi no! Menjünt mál, de szebe-szebben! parancsolá.

— Nem, most már nagyon lassan fogunk menni, mondá Vili. Ne mondja Samuka, hogy szándékosan rátaszitom a kocsikát.

— De ha a királyné parancsolja, akkor gyorsan kell futnunk! ellenkezett Samuka.

— Pali azt mondta, hogy nem szabad.

— Pali sem mondaná, ha hallaná, hogy Zsuzsa maga kívánja. Én most már azért is gyorsan fogok futni.

— Én pedig nem engedem.

— De én meg nem kérdem.

Ezzel Samuka hirtelen megkapta a kötelet és sebesen eliramodott a kocsikával és Zsuzsával. Vili utána futott, de nem bírta rögtön elérni, Katicza meg már éppen messze hátul maradt. Csak Böffencs tudott lépést tartani.

Vili azonban nem hagyta a jussát, hogy ő is tolja a kocsit. Mihamar közelre jutott és hátul megkapva a kocsikát, vissza akarta tartani. Samuka nem engedte. És mi lett belőle? Egyik huzta előre, a másik huzta hátra s a kis Zsuzska ijedten kiáltozott. De ő reá most nem ügyeltek, most az volt a kérdés, ki az erősebb. Samuka hamar el-

döntötte, mert hirtelen nagyot rántott a kocsin előre. Vili, aki hátul fogta elvesztette az egyensúlyt és elesett, de közben még mindig a kocsikába kapaszkodott, félre billentette s a gyönyörű, pompás kocsi felfordult, szegény kicsike Zsuzska pedig kifordult (Lásd a képet a 237. lapon) és nagy sikoltozással végig terült a földön.

No, nagyobb volt az ijedelem, mint a veszedelem, s amint Katicza oda ért és fölemelte a kicsikét, látta, hogy nincs semmi baja. A két fiu megröstellte a dolgot és szintén csitította a kicsikét.

— Se baj no, megesik a kocsikázásnál, hogy az ember fölfordul. Ül be, most már szépen fogunk huzni.

De biz abból semmi sem lett. Mert a kocsika fölfordulás közben tönkre ment. Egyik kereke is, meg a tengelye is eltört, a kocsi maga behorpadt. Abba ugyan be nem lehetett ülni többé.

Most már még inkább sirt a királyi kocsikázásból kipottyant kis Zsuzska. Vili és Samuka zavartan bámultak egymásra. De biz ott nem lehetett már egyebet tenni, mint gyalog küldeni haza Zsuzskát és ölben vinni vissza a kocsikát.

Az udvaron találták Palit, aki ugyan- csak nagyot nézett a siralmas képpel beballagó társaságra. Persze, mindjárt megértette, hányat ütött az óra.

— Így becsültétek meg az én fáradságos munkámat! És így játszátok Zsuzsikával? No, nem fogjátok többé tenni. A kocsikát kiigazitom, de ti nem kapjátok többé a kezetekbe, magam fogom kocsikáztatni a kicsikét.

Ugy is lett, s Vili és Samuka azóta röstelkedve nézik a koczikát, melyhez nem szabad hozzá nyulniok. Nem tudom, megengesztelődik-e Pali. Vili és Samuka nagyon fogadkoznak, hogy játék-nál soha sem fognak többé czivakodni.

KOCZKA-REJTVÉNY.

P	P	Ü	Ü	F
L	L	E	E	
O	Ö	N		
T	T			
G				

Ebben a koczkában a betűk úgy helyezendők el, hogy minden sort felülről lefelé és balról jobbra olvasva, a következő szavakat adják:

1. Férfi név.
2. Így tesz a ló, ha csöndesebben fut.
3. Jó vásznat ad.
4. Számnév.
5. Az ábécze egy betűje.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ XLI. kötet 12-dik számában közölt karika-rejtvény megfejtése:
Zrinyi Miklós, szigetvári hős.

Helyesen fejtették meg: Vég hely Flóra és Dezső, br. Fekete Ilona, Duschnitz Anna, Dienes Mariska, Kutas Margit, Guary Malvine, Szilágyi Ágota, Seefehlner Emilia és Aranka, Galamb Ilona és Rózsa, Kineth Margit, Dvorszky Paula, Patterson Margit és Orsolya, Stand Hedvig, Donáth Sarolta és Dezső, Uferbach Gizella, Kelemen Blanka, Witz Arthur és Dezső, Murárik Berozi, Perl Gyuri, Nagy Jenő, Gyémánt Ilona és Margit, (nem illik rongyos szélű papirosra írni. F. b.) Moser Ferencz és Miksa, Hegedűs Rózsika, Jaczkó Olga, Endresz Juliska, Fernbach János, Sugár

Katicza és Márta, Bernáth Emil, Dezső és Géza.

*

A „Kis Lap“ XLI. kötet 12-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

K
v i z
d i n y e
p e l i k á n
K i n i z s i P á l
M a r i s k a
l ő p o r
k á r
l

Helyesen fejtették meg: Kelemen Blanka, Dvorszky Paula, Uferbach Gizella, Moser Ferencz és Miksa (részben.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kovasóczy Etele. A m. kir. Operának palotáját Ybl Miklós építette, a nézőtér mennyezetét Lotz Károly festette, a csarnok és terem képeit Feszty Árpád, az udvari páholyba vezető kir. szobát Székely Bertalan: megannyi jeles alkotások, melyek a közénk térő külföldinek is méltán felkötik figyelmét. Küldeményednek nem sokára sorát ejtem. — **Brüll Elli.** Lesz rá gondom, hogy annak idején megemlitem. — **Papanek Irén.** Ketteje meg fog jelenni. — **Bernáth testv.** Úgyes, be van sorozva. — **Szenczy Béla.** Azt kérde: az a villamos vasúti kocsí hogy szaladhat magától? Már hogy szaladna az magától, mikor a villamos erő hajtja! Miképen? Azt meg fogod érteni, ha majd a természettannal foglalkozol bővebben. Akkor is csak egy szakember adhatja meg e esudának tüzetes magyarázatát. Addig csak gurulj vigan rajta a Podmaniczky-utczából az Alkotmány-utczáig. — **Werner Jani.** A fecske-bírótság által bealazásra ítélt bitorló verébsalád esete már el volt mondva a »Kis Lap«-ban. Ujabb érdeklődést csak úgy keltethetne, ha magad voltál volna tanuja az ilyen jelenetnek, mint voltam én vagy tíz év előtt az »Athenaeum« udvarában. — **Fürth Ilma.** Amint az én kis cziczám rá nézett a rejtvényedre, legott kitalálta. — **Soós Juliska.** A »varrottas« néven ismeretes szép kézi munkákat Erdélynek egy vidékén, Kalotaszegen készítik asszonyok és lányok. Itt a fővárosban tán valamely leány-iskolában tanítják is, ha jól vagyok értesülve. Vezérök és biztatójuk e művészi himzőknek Gyarmathy Zsigáné, aki mint író is jeleskedik. — **Bauernfeind Bela.** Nem kaptam meg és így nem mondhatok róla véleményyt.